

nº 13, 20 DURTUTIS- Novembre de 1986.

ADHERIDA A L'ASSEMBLEA LLIBERTARIA DEL BARCELONÈS.

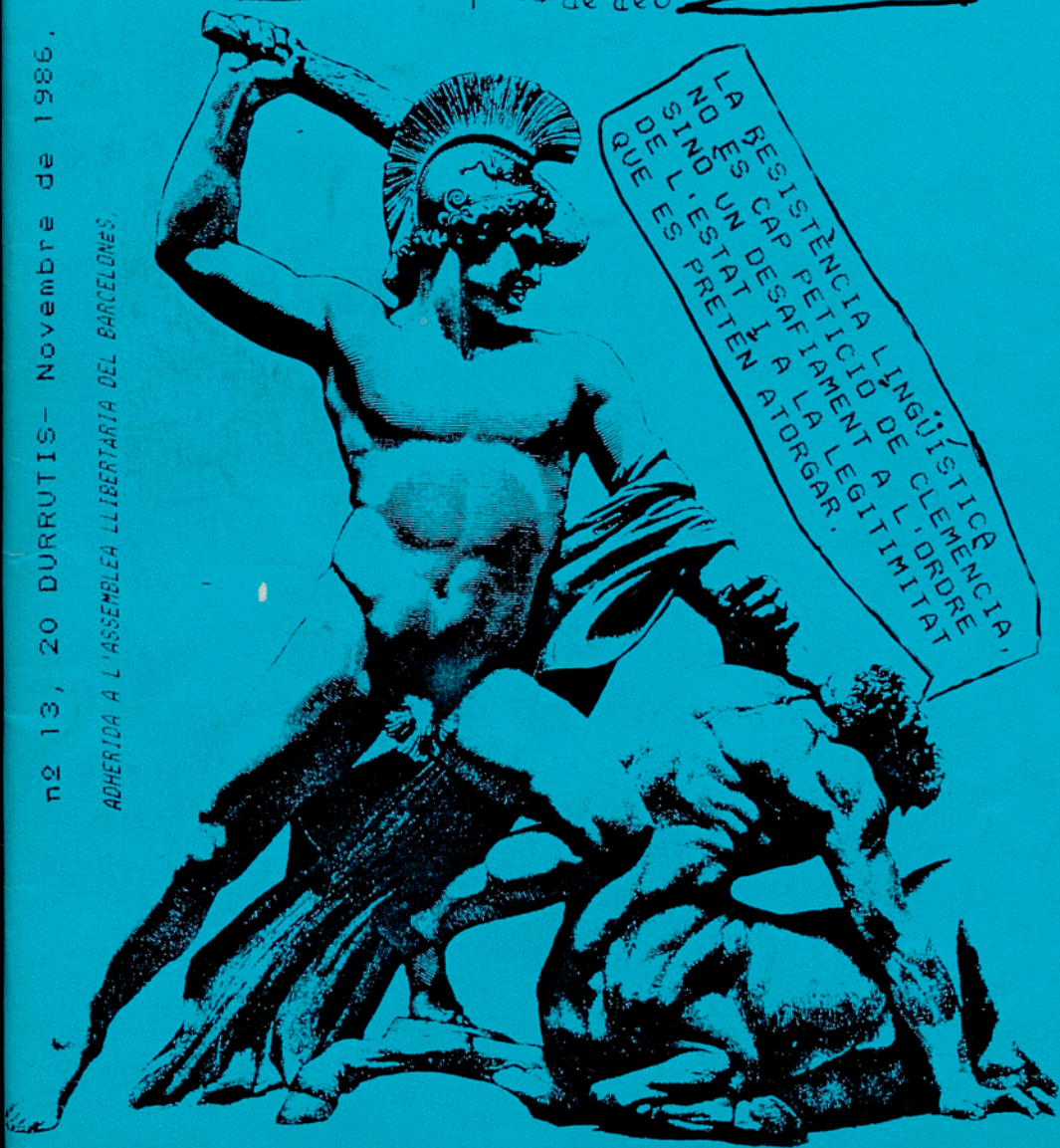
IKARIA

La polla de déu

HEMEROTECA

SUB

Amiks del Koktel

PRESENTACIO

Aquest Amiks del Koktel vol valorar, des del punt de vista de la sociolingüística, la reaparició (ja fa 1 any) d'una publicació llibertària bilingüe com LA LLETRA A. Més enllà d'aquest fet, també vol fer una reflexió sobre el comportament lingüístic dels anarquistes, atenent al fet que s'han dedicat amb intensitat a produir una bona quantitat d'obres de publicacions de manifestos... en definitiva, de missatges lingüístics.

EL CONFLICTE LINGUISTIC

Entre d'altres objecte d'estudi, la sociolingüística ha observat fenòmens com els de substitució d'una llengua per una altra, a l'interior d'una comunitat. Com a hipòtesi de treball ha cregut que aquests processos no s'inicien per casualitat ni per raons metafísiques o estètiques. Més aviat apunta cap a raons socials, cap a conflictes entre determinats grups, cap a dinàmiques d'imposició dels uns damunt els altres.

Com per a corroborar aquesta tesi, la sociolingüística pot assenyalar els conflictes lingüístics que es donen dins d'estats, la llengua oficial dels quals no és la de tots els seus ciutadans. La tendència a la substitució és, en aquests casos, la de reemplaçar les llengües no oficials per l'oficial, i no pas a l'inrevés. Cosa que sembla fer consistent la sospita que la llengua dominant va vinculada a interessos d'estat i de poder.

EL PROCES DE SUBSTITUCIO LINGUISTICA

Cal tenir present, en qualsevol cas, que els processos de substitució lingüística són lents i observen sempre dues grans fases:

- La fase de bilingüització, que suposa que dins una comunitat amb llengua pròpia, aparegui un sector de població bilingüe amb tendència a augmentar en detriment dels sectors monolingües.

- La fase d'exclusió de la llengua no dominant, que suposa, ja dins d'una bona proporció de parlants bilingües, l'aparició d'un sector monolingües (però aquest cop parlants exclusius de la llengua dominant) que creix a costa del descens dels bilingües, fins que desapareixen aquests darrers i s'arriba a una situació establitzada. El procés conclou.

LA NOSTRA SITUACIO

Dins la perïo-
servant els
bilingüe i
actual dels
a ser aques-
ta:

COMBATRE L'ES-
TAT AMB UNA
LLENGUA QUE
NO ÉS INSTRU-
MENT SEU, ÉS
FER DOBLE COMBAT

dització anterior, i ob-
contingents de població
monolingüe, la situació
Països Catalans ve

- Monolingües cata-
lans: 0% (aprox.)

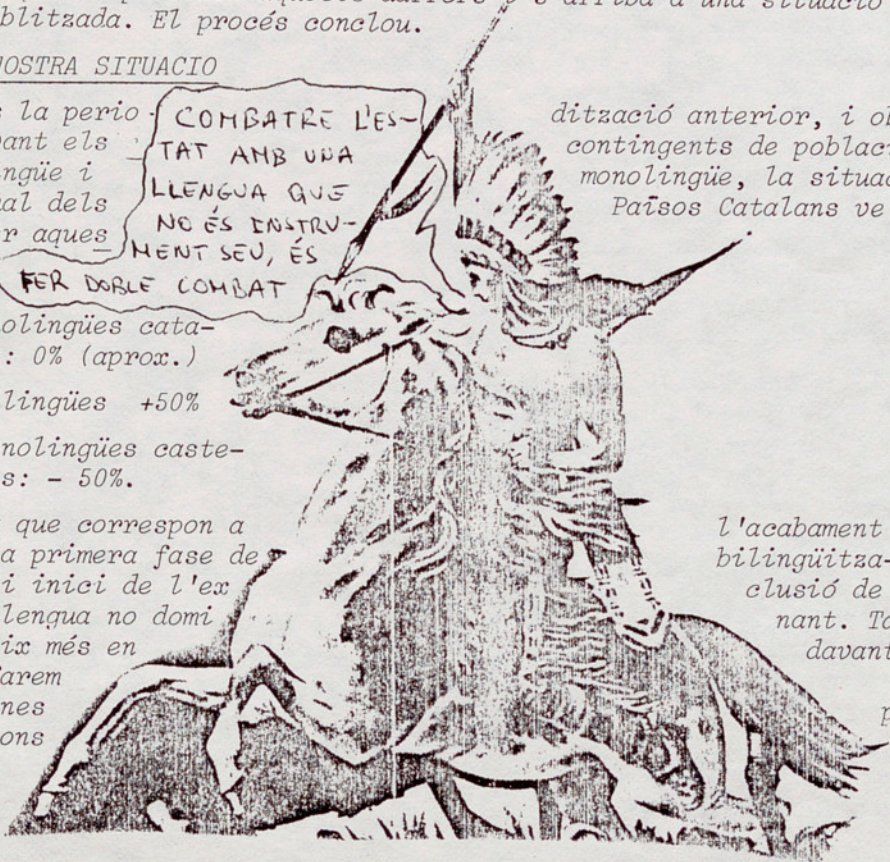
- Bilingües +50%

- Monolingües caste-
llans: - 50%.

Cosa que correspon a
de la primera fase de
ció i inici de l'ex-
la llengua no domi-
mateix més en
hi farem
algunes
cions

l'acabament
bilingüítza-
clusió de
nant. Tan-
davant

pre-

LA RESISTENCIA A LA SUBSTITUCIO

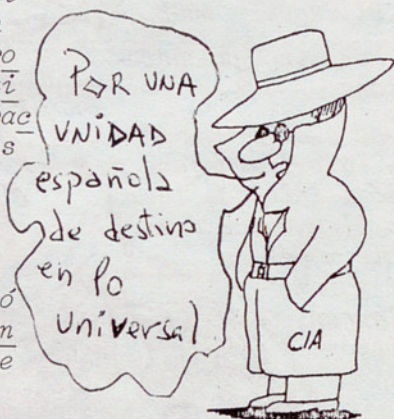
Aquests processos, malgrat això, troben obstacles. Per exemple la simple fidelitat a l'ús de la llengua no dominant. Sovint aquesta resistència s'articula en moviments més o menys conscients de reivindicació. En són mostres els moviments de recuperació literària culta de diferents llengües no estatals, a l'Europa del s. XIX. A l'àrea catalana aquest fenomen també es va produir i val la pena observar-ne alguna característica.

La Renaixença, barcelonina quant a capitalitat geogràfica, representa una promoció de la llengua catalana a nivell culte, d'èlite intel·lectual i burgesa. No pot parlar-se de renaixença respecte a la literatura popular perquè mai no havia conegut cap període de decadència ni de castellanització de l'idioma. Per tant la Renaixença és una adhesió de determinades classes privilegiades a una fidelitat lingüística mantinguda des de sempre pel poble. Tampoc aquest fet s'ha de considerar gratuït o d'ordre diví. La utilització de la literatura com a propaganda ideològica i com a imatge de fidelitat a la llengua nacional, per part de formacions conservadores i burgeses, no podia deixar de tenir rendibilitat electoral o de simple suport popular: l'auge dels partits catalanistes de dretes s'inicia a començaments d'aquest segle i dura fins avui mateix.

Això ha donat, a qui l'ha volgut aprofitar, un argument presumptament decisiu per a identificar la resistència al procés de substitució lingüística amb actituds burgeses; quan, en realitat, es tracta d'una adhesió d'uns sectors burgesos a una posició lingüística originalment popular.

LA IMPLANTACIO DE LA LLENGUA DOMINANT

Com hem vist abans, però, la distribució actual dels sectors bilingües i monolingües no es pot equiparar a la del segle passat o de començaments del nostre. L'escolarització i els mitjans de difu-

sió han extès la llengua dominant fins a deixar aproximadament en un 0% la població monolingüe catalana.

D'altra banda els sectors monolingües castellans (-50%) són constituïts, almenys en bona part per immigrants de nivell social no pas privilegiat. Per tant, es podria arribar a qüestionar que la fidelitat a l'ús del català fos avui una posició popular. Aquells qui l'han volgut utilitzar han obtingut un segon argument per demostrar que la llengua del proletariat és la de l'estat dominant. La veritat, però, és que ni tot el proletariat és immigrant; ni tota la immigració d'abstracció popular ha abonat la imposició del seu idioma, castellà, a la població catalanoparlant. Tot al contrari, l'alta proporció de bilingües (+50%) és deguda també a l'adopció de l'ús del català com a llengua de relació de molts immigrants. El proletariat, ni en el cas de ser originari de zones castellanoparlants, no té necessàriament el castellà com a llengua de classe.

ELS ANARKISTES DAVANT EL CONFLICTE

Dins l'àmbit que acabem d'esbossar, repassem, molt per sobre l'actitud dels anarkistes des del moment que esdevenen un moviment definit. Des de mitjans del s. XIX fins el 1911, l'anarkisme té un color fortament obrerista, sindical, però sense la gran organització uniformadora que generarà després. Si ens atenem a la llengua utilitzada a les seves publicacions, com a indicatiu de les seves opcions, en trobarem dues. La llengua catalana serà la

de revistes eminentment populars com *La tramontana* (1881-93) editada a Barna per Josep Lluas, o *El Chornaler* (1883-84) de València. Els exemples de premsa en castellà podrien ser, potser, molt més nombrosos; un de simptomàtic podria ser el treball intens de Joan Montseny que esdevé Federico Urales i que operará sempre des de Madrid, si no físicament, espiritualment sí: una tendència cosmopolita.

Aquesta tendència s'imposarà a partir de 1911 a la CNT com a força hegemònica; el seu òrgan d'expressió diària *Solidaridad Obrera* té vocació estatal i, és clar, la seva llengua també. Les manifestacions dels seus caps visibles contra la llengua catalana, són, altrament, explícites. Malgrat això caldria contrariar-lo amb el que explica Angel Pestaña dels seus primers contactes amb el sindicat a Barna: les seves intervencions en castellà a les assem-

blees eren escoltades amb recel ja que tothom hi parlava català.

Tot i aquest contingent catalano parlant, l'hostilitat a l'expressió pública en català de la CNT no presenta gairebé cap esquadra fins a la República i la guerra. Un record d'aquestes esquerdes catalanitzants, pot ser la revista *Catalunya* (que no té res a veure amb la d'ara) que posteriorment s'edità a l'exili. Poca cosa, però, al costat de la mentalitat dominant d'unidad española de destino en lo universal.

Pels volts de 1976 el moviment llibertari es diversifica i s'expandeix fora de la CNT. Lingüísticament el panorama perd també unifor-

mitatmitat: inventariant revistes i revistetes podem trobar-ne de castellanès, de catalanès i, és clar, de bilingües. En qualsevol cas, sovint fan la impressió de no respondre a una anàlisi racional del conflicte lingüístic. La promoció del català, quan n'hi ha, sembla més aviat, fruit d'un deixar-se portar per una moda aliena i no d'una línia de lluita assumida. Es a dir, com per no semblar més espanyolistes que el mateix estat espanyol que concedeix una cooficialització de les llengües regionals.

PROPOSTA D'ANALISI

La retòrica tradicionalista i infantiloides de la Renaixença s'ha servit de la dolça llet de mugrons de la mare d'Aribau per demanar clemència per a la llengua d'uns savis que poblaren l'univers. Però la resistència lingüística no és cap petició de clemència, sinó (dit en termes no sentimentals) un desafiament a l'ordenament de l'estat i a la legitimitat que pretén atorgar-se. Avui dia l'anarquisme tendeix a definir-se com la integritat dels fronts de lluita contra l'estat i el poder. Desestimar la resistència lingüística és renunciar a un dels possibles enfrontaments amb l'estat i això no fóra una bona tàctica, perquè afavoriria, en aquest camp, la imposició estatal.

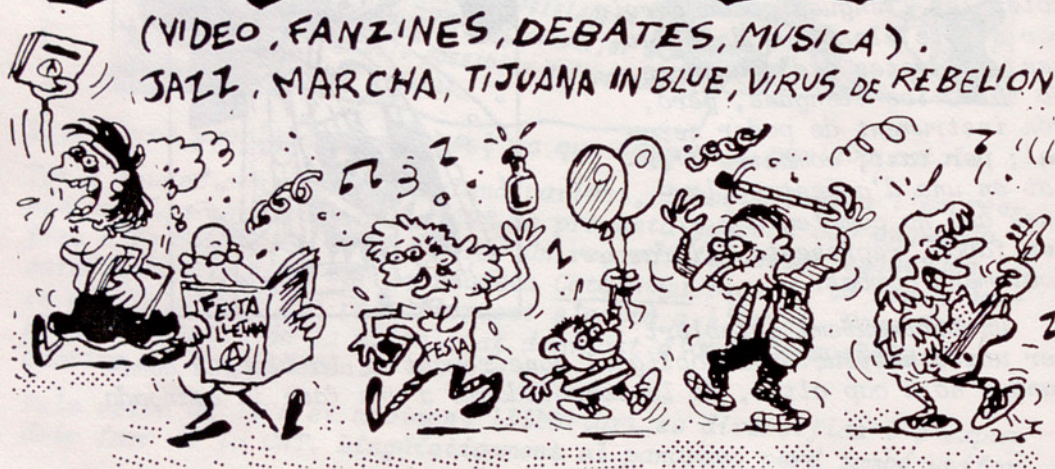
Totes les llengües poden servir per a tots els tipus de misatges, de dretes o d'esquerres. No totes les llengües, però, són instrument de poder estatal; per tant, combatre l'estat en una d'aquestes llengües que no compten amb el seu favor, representa lliurar doblement combat.

Un bilingüisme establert per una constitució que obligui al coneixement de la llengua dominant i no a cap altra, és la consolidació d'una fase ja avançada

del procés de substitució lingüística. De tota manera potser no pot descartar-se que assistim a una promoció real del català per part del poder. Però els límits són molt clars: el monolingüisme català en cau fora, i per contra, el bilingüisme o l'espanyolisme integral entra dins les preferències de la legalitat.

Una revista com La Lletre A ha de tenir una posició conscient i no actuar per inèrcia, com fóra militar en el bilingüisme. Denunciar ottes les institucions de l'estat és imprescindible, inclosa la Generalitat i la seva retòrica lactària; però fer-ho en castellà no té credibilitat, vist fredament el conflicte lingüístic actual, i fer-ho en bilingüe és amagar el cap sota l'ala, acceptant uns fets consumats i rebutjan una radicalitat irrenunciable.

FREE LANCE

Segona part

La primera al num. 10 (I-86).

-Vostè està boig! sap perfectament que no se'n sortirà, el carrer es ple de policia i ...

-CALLA!!

Un cop de culata feu caure el "president" a terra. Ràpidament en Ramon va treure's un troç de corda de la butxaca i s'ajupí per lligar-li les mans a l'esquena, el president, però, va intentar llençar-se als peus d'ell per reduir-lo, d'un salt, en Ramon es va fer enrera i el president va caure de nassos a terra, en Ramon li va clavar quatre puntades de peu a l'estòmac, l'agafà per les solapes de l'americana i el posà dret. El president respirava feixugament, els ulls mig closos, suava; amb la mà esquerra en Ramon apretava amb suavitat el coll del president, i amb la dreta li projectà un cop de puny que l'envià al sofà que hi havia tres metres enrera. Va donar una ullada al terra i trobà la corda que minuts abans s'havia tret de la butxaca. Li lligà les mans al darrera i el sacsejà per despertar-lo. El president obri els ulls; tenia la boca plena de sang i a penes podia parlar:

-Qqquuee ... vol.... qqque vol.

-Matar-lo.

Aquesta era la única raó per la qual en Ramon havia planejat durant mesos quan i com entrar a la casa del president. No estava allí per a reivindicacions de cap mena, ni en nom de cap organització armada. Mentre el president estava assentat al sofà rajant-li la sang, a poc a poc, per la boca, la ment d'en Ramon funcionava depressa: imatges, sensacions, filosofies, raons, utopies, somnis, l'amor, la dona que estimava, el pare assassinat, repressió, castració, frustració, il·lusions reprimides i escapçades,

revolucions pendents, dependència-independència, autonomia personal-impersonal-intransferible, Anarquia, llibertari, LLIBERTAT, presos, tortura, pressons, Puig Antic, justícia, injustícia, lleis, les "seves" lleis, la llei divina, la santa espina, el porró, la coca-cola, consum, parany, treball, esclaus, orient-occident, la mare, els amics, les amigues, l'amistat, fraternitat, Generalitat, estat, poder, follar, fer l'amor, plaer, goig, odi, por, negatiu, positiu, bo, dolent, venjança?, justificacions? ... a la merda!!!

-Aixeca't! AIXECA'T!!!- Va cridar en Ramon; amb esforços, va posar-se dret, li tremolaven les cames, obrí la boca per a intentar dir alguna cosa però va desistir. En Ramon es trobava al costat de la porta d'entrada a la sala D'estar-menjador, a la seva mà esquerra hi havia els sofàs arrambats a la paret i el president, dret, esperant no sabia què; en front, i a uns set metres, hi havia els finestrals oberts de bata bat i amb les cortines recollides. El pis era un seté; se sentien les sirenes i la veu d'algú amplificada per un megafon. En Ramon no entenia el que deien els del carrere, i ignorava la magnitud del desplegament policial, tot i així, s'imaginava l'escena gràcies al merder de les sirenes, xiulets, les veus del magafon, motors de cotxes i les portes d'aquests obrint i

tancant-se. Havia arribat el moment, pensava en Ramon, era l'hora de la ejecució.

-Camina cap a la finestra. Quan arribis, posa't de cara en fora, que et vegin els del carrer VINGA BELLUGA'T!!!.

El president va obeir com un autòmata. En Ramon estava en posició de tir, el dit índex de la màdreta al gatell, la mà esquerra en el canó, l'ull esquerra tancat i el dret fixe en el punt de mira. El trajecte del president cap a la finestra va durar uns segons, en aquella situació, eterns; però en Ramon no deixava de seguir els seus moviments tot apuntant amb l'arma al cap del president.

Al mateix temps que el president arribà a la finestra en Ramon disparà. Com d'una empenta, el cos s'inclinà cap endavant i caigué al buit.

L'autor de FREE LANCE imaginant noves històries

La nova èlite social s'està nodrint d'aquella burgesia contestatària dels anys seixanta, que podien estudiar a les universitats (fins i tot les d'Europa i USA), i que s'enfrontaven a la dictadura franquista amb manifestos, algunes "manis", i, sobretot, amb l'activitat democràtica que els feia portadors d'un nou (?) missatge de llibertat (?). I a partir de 1975, amb el recanvi, s'han anat fent amos de tot el que es pot anomenar poder: poder públic, poder privat, poder econòmic, poder polític. Es a dir, amos de tot, s'han convertit en els dictadors d'un nou totalitarisme d'estil PSOE.

Aquesta "gauche divine" que s'afanya per assistir a les inauguracions dels nous "pantanos" (en forma de places encimentades), llars/presons d'avis i nuclears,

S'afanyen a endrapar, golosos, els canapès fets a la pastisseria Farga, i xampany/cava fresquet i bo, Llueixen pentinats de clenxa moderna, tallats a can llongueres, i trajos d'estilitzada forma. Son la nova burgesia light, vestida de socialista, vestida d'esquerra, amb les butxaques plenes de bitllets liles, talonaris i targes de crèdit, que pel davant ens venen una societat més justa i

pel darrera ens donen pel cul,
Progres com són, tots viuen en
barris elegants, en luxosos
pisos, i són fills d'una bona
família, amb "solera", amb
regust a ranci i un tufillo
inaguantable a hipocresia.

*Ja ho deia el meu avi,
que era de la cenetè,
no et fiis mai dels sociates,
que són pitjors que el requetè.*

I també van córrer rumors,
entre les files cenetistes que
aquell 20 de novembre de 1936,
la bala que matà per l'equena a
en Durruti, sortí d'una arma

socialista (ai! aquesta
història...),

Que no vé a compte el que dic?,
que és demagògia barata? Potser
sí, però més barata és la
demoagògia que surt en la seva
premsa, en la seva TVE, en la
seva publicitat i difusió, i
fins i tot de les boques i
ments (tarades o malparides)
sociates. CiU és un dels
nostres enemics el PSOE n'és
un altre. Tant filll de buda és
el patró de dretes com el patró
d'esquerres. Ja ho deia el meu
avi, no et fiis dels
socialistes que són uns
traïdors.

*Quan es diu que els polítics professionals són
tots un xoriços, generalment es pensa la gent que
es parla en sentit figurat. Doncs no, un 18% dels
presidents de Comunitat Autònoma tenen problemes
judicials: el ex de Murcia pel tejemaneje del
llagostí filipi, en Pujol per la Banca Catalana
i en Demetrio per fallida fraudulenta.*

El Partido Liberal s'ha declarat
públicament com partidari de
l'acció directa i de
l'expropiació. "Nosaltres quan
necessitem quelcom, anem i ho
manguem al Corteingles o a
Preciados" ha declarat en
Segurado, president del partit.
Sembla ser però que el
parlamentari Bravo de Laguna serà
expuldat per haver-se deixat
enxampar.

CIUTADA, SI VEUS ALGUN D'AQUESTS PERILLOSOSS
TERRORISTES, NO DUBTIS DE TRUCAR AL MINISTERI DE
L'INTERIOR. HAN OCASIONAT JA MASSA MORTS.

* Aquestes fotos són les bones.

Els dibuixos representen alguns dels bolets metzinosos que poden trobar-se a Catalunya. A dalt, a l'esquerra (1) el Reig vermell (*Amanita muscaria*) i (2) el Figat Bord (*Amanita phantherina*), dues espècies difícils de trobar. A la dreta, la Farinera borda (*Amanita phalloides*), causant de la majoria d'intoxicacions. A baix, d'esquerra a dreta, el Mataparent (*Boletus satanas*) i Bolet d'Oliu (*Pleurotus olearius*).

En Francesc Alexandri, l'objector empresonat a la caserna del Bruc de Barcelona des del passat 5 de Maig, s'ha declarat en vaga de fam fa uns dies.

Tots els dies hi ha mogudes davant del govern militar. Per informació dels altres actes previstos: Casal de la pau, c/. Cervantes 2, ppal. tel. 318 3994.

Després del municipal que pagaba confidents amb jaco a l'Hospitalet, va el Cap de Pitufos de Vilanova i l'enxampen amb mig kilet La deshonra del cuerpo !!!

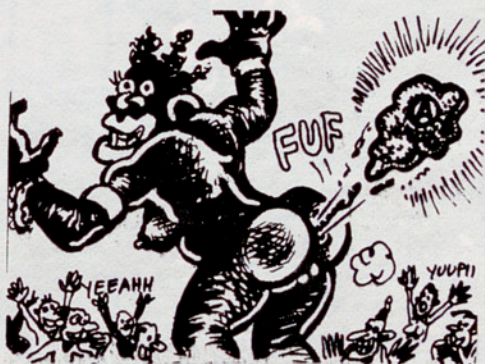
Un misatger afiliat a CNT està detingut a la model acusat de la cremà d'una estanquera durant la mani antiolímpica del dia de la hispanidas. Vejam quan surt.

Ultima noticia; els MACACUS són enemics i enemigues de l'estat. Hi ha gent que té un morro que s'el trepitja... tot sigui per la pela.

La moreneta ja no sap que fer per treure's els moscons. Primer va ser la romeria de la CRIDA amb la nisa de Mossèn Argemí ajudada per escolanets de ENE, del MEN (No tots) i alguns MDTeros clandestins. Després va venir la de suport als monjos oficiada per mossèn Dalmau i l'Espar Ticó, la pobre Montse, que com tothom sap és negra i anarka, no sap ja com desintoxicar-se.

La Moreneta desintoxicant-se

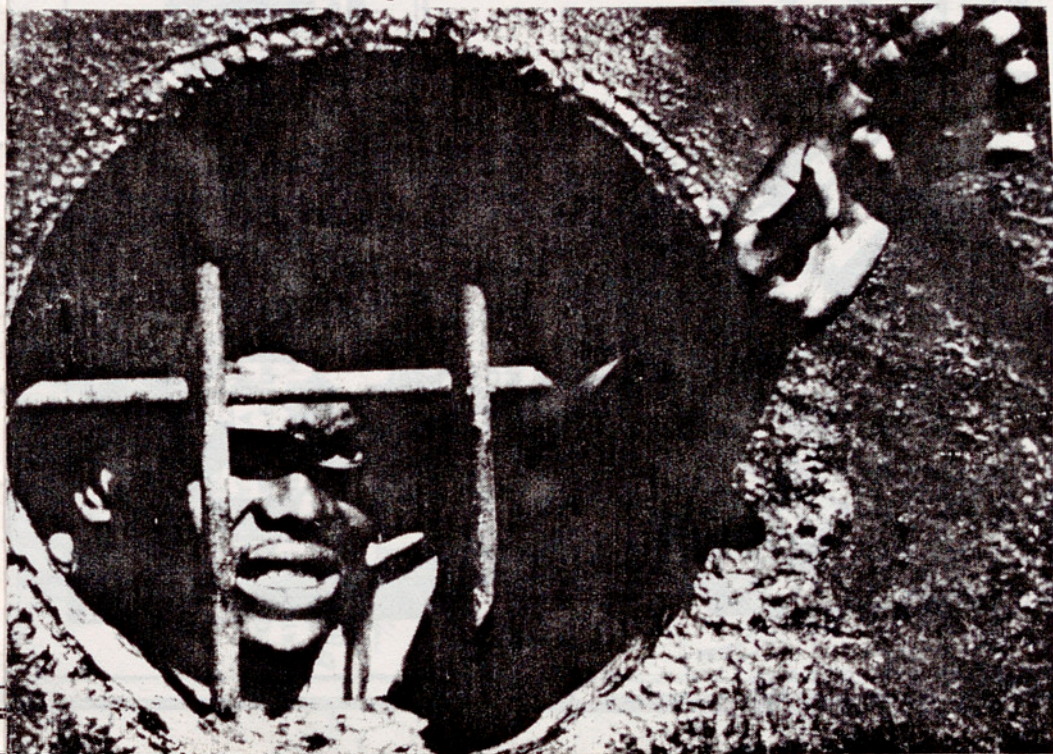
Ma ensenya, ben alta i desplegada
 mar enllà per on solquen lliures
 els vaixells pirates
 xopa de l'humit alè marí
 mar enllà per on soquen lliures
 els vaixells pirates
 murmuris de naufragis i batalles
 s'acosten terra endins
 baixen de les muntanyes,
 recorren el pla,
 i amb perfum de sdang vessada

Negre com la pell dels homes humiliats
 i assassinats quotidianament en revolta
 a Sudàfrica,
 I vermella com les seves llàgrimes rabioses
 i impotents, de sang,
 La meua bandera no te pal,
 i oneja pertot on hi ha vida;
 brolla com l'aigua de la natura
 i esdevé de tots colors
 de l'Arc de Sant Martí,
 mirall de llum,
 regalimen escumes negres
 de plena llibertat,
 Ma senyera és cançó de combat
 que enlaira la revolta
 i s'endinsa per drecceres, endavant!
 Negre atzaveja com la nit perenne
 llua en la foscor
 com mil, lers d'estels daurats
 viatjant per l'horitzó,
 Bandera de guerra
 del meu poble lluitador;
 1640, 1714, segles XIX i XX,
 en la noble lluita resistent,
 de revolta i revolució!
 Negre de dol;
 de tants morts i morts,
 dempeus assassinats,
 per la bandera negra
 caiguts i embolcallats,
 en defensa de l'acràcia,
 l'eterna llibertat.

il·lumina el firmament
i s'agita, vibra i respira
en el seu batec vigorós,
La meua bandera no te pal,
i en la tempesta es creix i es revolta;
els homes i dones lliures i dignes en combat
són els seus únics sostenidors,
I vola més enlaire que els canons i els míssils
i s'obres pas pels camins lliures d'arreu de l'univers
perdent-se i naixent altre cop
en la nit dels estels,
Estandart, com Rosa de Foc, encesa,
s'alça majestuosa, valenta,
menant el combat,
en aquest país meu, engabiats,
s'alça per damunt dels camps de blat
solcats pels quatre camins brollant de sang,
cercant les veus, els passos, els vols,
els crits dessassossegats,
que clamem llibertat,

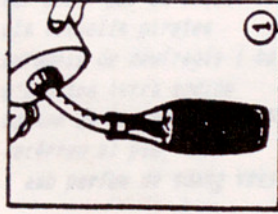
maig 1986

INFORMACIO FACILITADA PER LA CIA (DISCULPEU, QUE NO VINGUI) PER SABOTEJAR LA BARNA OLIMPICA.

TRADUIDA

BOMBA INCENDIARIA ("COCTEL MOLOTOF")

1. LLENAR DE GASOLINA, LUZ
 BRILLANTE (KEROSÉN) O
 COMBUSTIBLE DIESEL UNA
 BOTELLA DE CUELLO
 ESTRECHO; MEJOR AUN SI
 SE LE AÑADE ASERRIN DE
 MADERA O JABÓN RAYADO.

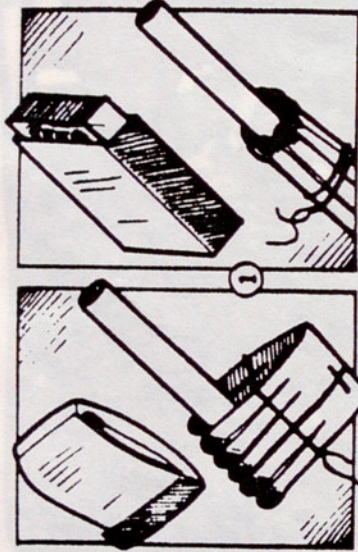
2. INTRODUCIR UN TRAPO EN
 LA BOTELLA HASTA QUE UN
 EXTREMO ROCE EL LÍQUIDO
 Y EL OTRO SE EXTIENDA NO
 MENOS DE 20 CMS DE LA
 BOCA DE LA BOTELLA.
 SELLAR FIRMEMENTE LA
 BOTELLA CON UNA CINTA O
 VENDA.

3. PARA ACTIVAR EL DISPOSITIVO:

A) SOSTENER LA BOTELLA EN UNA
 MANO EXTENDIENDO BIEN EL BRAZO.
 B) ENCENDER CON LA OTRA MANO EL
 TRAPO.

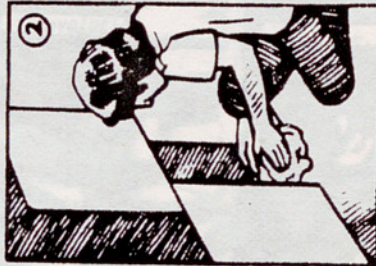
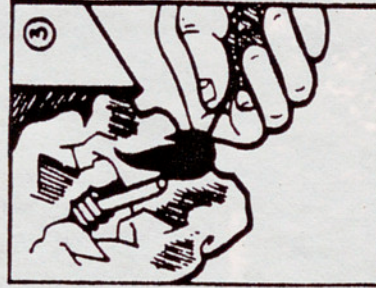
C) LANZAR INMEDIATAMENTE LA
 BOTELLA ENCENDIDA CONTRA EL
 OBJETIVO, CON FUERZA SUFICIENTE
 PARA QUE SE ROMPA AL HACER
 IMPACTO.

1. COLOCAR UN CIGARRILLO NO ENCENDIDO ENTRE
 AMBAS HILERAS DE FÓSFOROS. UNIRLOS FIR-
 MEMENTE ATÁNDOLOS CON UNA CUERDA.

2. ENVOLVER LOS FÓSFOROS EN PAPEL SECO O
 CUALQUIER OTRA SUSTANCIA INFLAMABLE.
 COLOQUE EL DISPOSITIVO ENTRE CAJAS VACÍAS
 DE CARTÓN O MADERA.

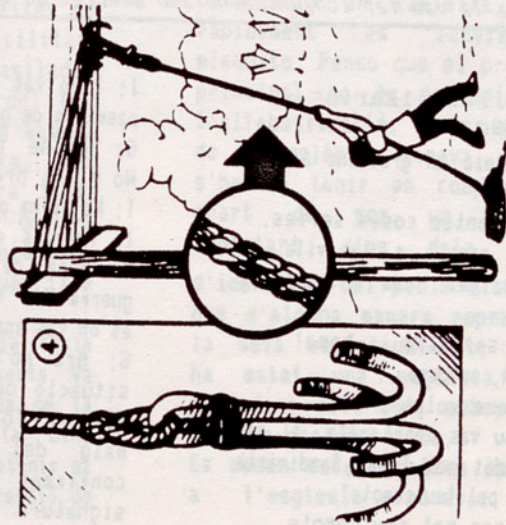
3. ENCENDER EL CIGARRILLO POR SU EXTREMO
 LIBRE. LOS FÓSFOROS SE ENCENDERÁN EN 5 O 10
 MINUTOS.

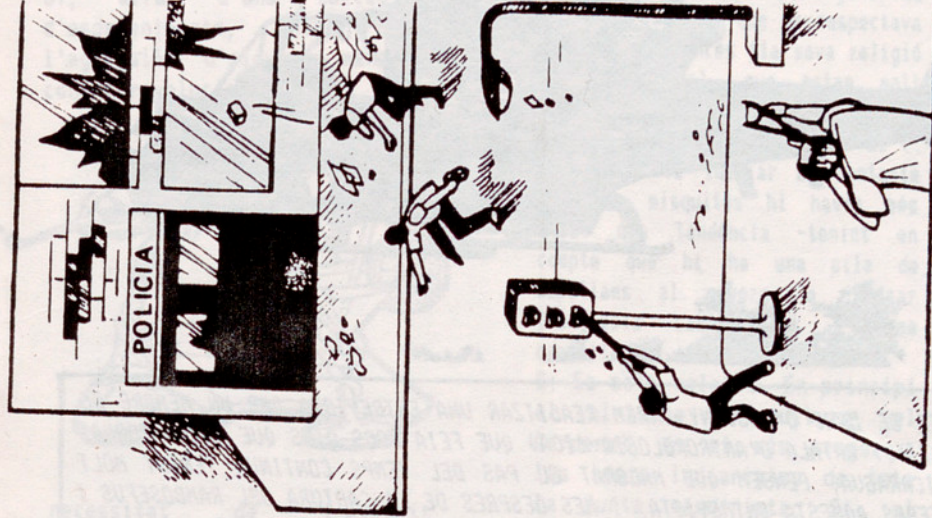
1. TORCER UNA VARILLA DE ACERO EN LA
 FORMA QUE MUESTRA EL DIBUJO.

2. ATAR LAS DOS SECCIONES HASTA UNIRLAS.

3. ATAR UNA CUERDA (NO UN CABLE) AL GANCHO
 DE LA PARTE SUPERIOR.

LANZAR EL GARFIO HASTA ENREDARLO EN
 EL TENDIDO TELEFÓNICO (¡NUNCA CONTRA UN
 TENDIDO ELÉCTRICO!) Y TIRAR DE LA CUERDA
 HASTA DERRIBARLO, COMO MUESTRA EL DIBUJO.

UN GRACIENC AL RIU COCO

EL MES DE MARÇ D'enguany varem realitzar una entrevista amb un membre de l'Institut Català d'Antropologia (ICA) que feia pocs dies que havia tornat de Nicaragua, pensem que malgrat el pas del temps continua tenint molt d'interès aquesta entrevista, i més després de la captura del Rambofus i la concessió dels 100 milions de dòlars d'ajuda a la Contra, (L'entrevista la vam fer conjuntament amb membres de Contracorrent).

contracorrent+ikaria= I
gracienc=G

I: Que hi feia un gracienc al riu Coco?

G: VA! pregunteu coses series.

I: „Algú nascut a la vila de Gràcia en el seu viatge a Nikaragua,...

G: No pot ser això, ...,home!

I: JA JA JA, no però,...

G. Però, que voleu?

I: Mira, tu vas anar enllà, al riu coco convidat pel Front Sandinista o vas anar pel teu compte?

G: Vaig anar pel meu compte.

I: I no vas tenir cap problema, de pasma, o de guerra?

G: No he tingut cap problema, No hi ha problemes,

I: No hi ha problemes a Nicaragua,

I: Podries explicar la situació a la zona de guerra, La zona de guerra del riu Coco, és clar, que es on vas anar?

G: Ara no n'hi ha. Hi ha una situació de guerra però amb un alt el foc signat el mes de maig del 85, i més tard confirmat per una altra signatura al setembre, L'estat

de guerra a la costa atlàntica, per si no ho sabeu, es dona entre la guerrilla índia Nissura, que després s'ha dividit en diversos grups, i l'exèrcit sandinista. La situació es va provocar l'any 81, arran d'una successió d'esdeveniments, entre ells l'agressió d'alguna manera contrarrevolucionària i la

necessitat de l'exèrcit sandinista d'establir una zona de control. Una zona militar on pogués maniobrar amb facilitat. Per això va haver de traslladar les poblacions índies del riu Coco, que és la frontera actual amb Hondures, a uns 60 km., per reubicar-los en un altre lloc. Aquest va ser el factor que va provocar fonamentalment l'aixecament de la guerrilla índia.

I: Però de fet, abans ja havia hagut un seguit d'enfrontaments. Va ser molt forta una entrada de la policia militar sandinista dins d'un temple morava, per detenir el pastor. I va haver una agressió de

tius i al final la gent va matar varis soldats. I de fet els misquitos es queixaven que l'alfabetització era portada en castellà, quan la seva llengua és el misquito, o bé com a llengua d'intercanvi tenien l'anglès, i que era duta a terme per gent de religió catòlica, que no respectava les seves creences (la seva religió és la morava), que estan molt influïdes també per la seva pròpia cultura. Sembla ser que quan el F. Sandinista va iniciar el contacte amb els misquitos hi havia més aviat una tendència -tenint en compte que hi ha una pila de capellans al govern- a imposar l'església catòlica i l'idioma castellà.

G: És molt relatiu. En principi el ministre de cultura, el Cardenal, és el més proper a les tesis indianistes de tota la junta sandinista. Si, al principi, comença l'alfabetització en castellà, però ràpidament es canvia al misquito. Penso que el problema principal no és produeix per l'alfabetització. I la qüestió de l'església morava, també s'ha de tenir en compte que, apart de ser un element important dins dels trets d'identitat del poble misquito, que d'alguna manera representa la seva espiritualitat, també ha estat una església molt dependent dels USA, sobretot a la seva darrera època. Es poden establir tres èpoques a l'església morava. Una

primera església controlada pels pastors alemanys cap el s. XVIII, en què ràpidament es forma una capa de pastors indis i d'alguna forma és assumida per la població. Més tard, es canvia una mica; l'església morava ja depèn més de l'estructura jeràrquica dels USA, fins els anys 50 que s'independitza.

Però d'alguna forma, la dependència dels USA els marca i la seva actitud davant de la revolució i d'altres qüestions sovint és ambigua, alhora que aposten per la pau i el procés de diàleg.

Abans del trasllat del riu Coco a les zones de reubicació a l'any 81, sí que hi havia hagut enfrontaments i problemes que havien anat caldejant l'ambient. Apart que hi havia certs líders misquitos que no se sap ben bé quin paper jugaven.

I: Quina feina feies a Nicaragua?

6: Estava allà per acabar un treball que s'havia fet durant un any i mig sobre el conflicte misquito-sandinista.

I: Ens diuen que els nicaraguencs treballen el mínim, dues hores o així.

6: El que sí és cert és que hi ha una burocratització que ja existia en temps del Somoza, però es podria demanar a l'estat socialista que hi ha ara que eliminés la burocratització, o com a mínim que la utilitzés menys. El que passa és que això tampoc no es

veu. Ara, "que treballen poc?" No, crec que treballen molt; el que passa és que tenen el seu ritme de treball, que no és tan agobiant com el d'occident. Suposo que es una concepció del treball molt influïda per la concepció índia del temps. Sudàmerica està influïda per aquesta concepció del temps índia, és una concepció en la que sembla que el temps no hagi de ser or. No es valora tant. Es una cosa molt més a poc a poc però amb constància. Als occidentals els xoca que els països siguin tan parats en moltes coses. Però això no és només una manera de ser, sinó que ha de tenir relació amb el fet que han estat poblacions colonitzades i que el poder d'acció i de decisió no ha estat mai a les seves mans. D'alguna manera això s'ha de notar.

En una població amb 500 anys de colonització s'han de notar defectes, vicis històrics.

I: La informació més aviat ve perquè són gent d'ideologia marxista els que hi van, que tenen una concepció del treball bastant mística; "S'ha de treballar per a

la REVOLUCIO", Pero sobretot tenen una concepció del treball tan absurda com la que pot tenir qualsevol capitalista.

G: Es una economia bloquejada i subdesenvolupada, no sols des del punt de vista occidental - que ja seria entrar en un etnocentrisme- pero sí que és cert que hi ha un subdesenvolupament provocat per

ALS AMOS ARA HO FAS PER LA REVOLUCIO". Es una situació en que es justificaria perquè evidentment no hi ha capital acumulat i han de produir en les esferes econòmiques que els poden aportar divises com el cafè i el sucre. El que passa és que d'aquí ha mitificat el treball com un element amb un valor absolut, hi ha un abisme,

l'imperialisme, el colonialisme, el neocolonialisme. I en una situació de revolució socialista es necessari treballar més del compte. Es com aquí a la guerra civil en aquells cartells que posava "TREBALLA DE DIA I NIT INCANSABLEMENT PER LA REVOLUCIO", "ABANS HO FEIES PER

El que és cert és que hi ha una necessitat de producció i d'aportació de divises perquè aquella economia està ofegada, s'enfonsa progressivament, li manca pràcticament de tot,

I: TREBALLAR EL MINIM ES REVOLUCIO,

G: Jo crec que es un plantejament nascut del 68,

I: Jo vaig néixer al 60,

G: Ja, però d'alguna manera és

un patrimoni dels moviments revolucionaris pots-68, i això és una qüestió molt particular d'occident i dubto que es pugi aplicar a països del tercer món.

1; Abans que occident, perquè els indis sempre han treballat molt poc i no és occident, i a mi m'enrotllava quantitat.

6; El que s'ha de veure és que ara hi ha un mode de producció dominant que és el capitalisme, que integra totes les economies i que d'alguna manera forma les situacions que es poguessin donar, que no eren tan idíl·liques, s'ha de desmitificar. Tampoc no s'ha de recórrer al típic mite dels pobles anomenats "primitius", que es passaven la vida treballant; això ja està demostrat que és mentida. Però tampoc cal idealitzar aquestes societats, i menys quan el m.d.p capitalista impacta, i quan del que es tracta es de mantenir un estat o un territori d'unes dimensions, i mantenir-lo vol dir abastir-lo d'armes per combatre la contrarevolució, lluitar contra els colonialistes, contra el bloqueig, aconseguir armes per comprar armes i elements que

facin rutllar aquesta societat. Aquesta és la problemàtica real. Totes les revolucions, fonamentalment al Tercer món, es troben en aquesta necessitat: PRODUIR PER COMPRAR ALLO QUE NECESSITEN.

1: I després de la revolució una de les coses que es va fer va ser redistribuir la terra, amb quins criteris es va fer això?

6: Realment no ho sé. S'ha fet

*Destinatari de l'ajut
a la contra utilitzant
els 1000 milions de \$.*

la reforma agrària però no sé quins criteris s'han seguit a la resta de Nicaragua. Jo el que puc dir és que la reforma agrària tal i com està plantejada pels sandinistes no ha funcionat a la costa atlàntica. No ha funcionat perquè a la concepció de la propietat de la terra entre els indis no hi entra la propietat privada, ni tampoc la propietat col·lectiva. No entenen que cap persona pugui ser propietària de la terra. Cada família o cada comunitat té una terra de la qual és usdefructuària, però no és seva, per tant no la pot vendre ni comprar. Redistribuir la terra amb uns criteris occidentals que és el que ha fet el F. sandinista a la zona dels indis misquitos i de "sumu en rama", no ha funcionat perquè fonamentalment es tractava de crear cooperatives, i tampoc no entenen el treball cooperatiu, el que entenen és el treball en comú, però no pas la propietat cooperativa o col·lectiva. Ells, com d'altres indis, quetxues, aimaràs, entenen el treball comú en certes tasques, com la collita o el desbrossament de la terra; tasques més o menys dures ells les consideren col·lectives de la comunitat. Però sempre cada família extensa o cada família nuclear, etc, té una terra que no és propietat seva però usdefructuària d'ella. Llavors,

clar, la reforma agrària no ha funcionat a la costa atlàntica com a funcionat a la zona del Pacífic.

I jo anava per ací. Un dels primers problemes que es va plantejar entre les organitzacions índies i el front sandinista, apart dels assentaments, va ser la qüestió de la llengua a la campanya d'alfabetització. Però un altre fet és la mentalitat de la terra. Tu has fet un esbós de la situació en que es troba enfront de l'imperialisme ianqui fonamentalment, que vol aïllar aquell règim socialista. Un criteri va ser aquestes terres que els indis diuen que son seves perquè sempre han viscut allí, i els seus avantpassats també, ara hi ha un criteri de rendabilitat i són les terres més riques, més productives. La població pràcticament viu a la costa del Pacífic, la d'origen espanyol, i després a la zona de l'Atlàntic, hi ha poca població però la terra és més rica, com es pot combinar?

G- El que sí és cert és que hi ha un projecte indi alternatiu al socialista o comunista, marxista. Això és evident. Però mentre hi hagi un mode de producció dominant que sigui el capitalisme això seguirà sent un projecte.

I: Quins trets té aquest projecte? Perquè penso en la rev. cubana o d'Angola, i pràcticament per aquesta situació d'elements de l'exterior es reproduïx el model soviètic.

G: No es pot fer una simplificació, perquè encara que moltes vegades hi hagi una dependència evident del bloc soviètic, no es pot parlar de tercer món com un bloc que

reproduceixi exactament els paràmetres dels soviètics. Xina no ho ha reproduït en molts aspectes; hem de veure tot el període de la revolució cultural,

No es poden fer aquestes reduccions. Com tampoc la via gandhiana no reproduïa a l'Índia el model occidental. El misticisme no es pot descartar de cap moviment. Hi ha components místics a moltes revolucions com pot ser la revolució islàmica que ha funcionat. El mov. indi té uns components espirituals i místics molt importants; això es el que farà que sovint occident ho rebutgi -estic parlant dels marxistes i també de la dreta-. Sí que els indis tenen un projecte alternatiu al sandinisme, però com fer complementari que el 56 per cent del territori sigui indi, i els indis en vulguin disposar i tenir una autonomia, amb el projecte sandinista d'utilització d'aquesta terra? Es prou difícil,

Es el problema més gran amb que es troben. Les comunitats volen disposar d'un terreny propi però que seria utilitzat per l'estat sandinista. Volen posar uns límits a la utilització, i

Escuadras sandinistas en la ciudad de Granada.

sovint a la degradació d'aquest territori. Sortides, jo no en veig gaire.

I: Defensaries la independència de la part índia?

G: No, clar que no!

Seria una equivocació. Seria entrar dins del joc imperialista; fraccionar encara més la zona. La revolució índia és un procés molt més lent, que precisament a Nicaragua no es produïra. Els indis miskitos no tenen el projecte de revolució índia que altres d'Amèrica tenen. El seu projecte està bastant occidentalitzat.

També s'ha de veure la postura del govern sandinista. No ha estat una postura de "terra cremada", ni d'aldees estratègiques tampoc. No s'ha fet com a Guatemala o d'altres zones. La solució aportada pels sandinistes ha estat una sortida alternativa a les que s'havien practicat abans. Això no disculpa els sandinistes de res,...

I: És molt relatiu. Per ex. un poblat estratègic a Cambòia o Vietnam era una població homogènia. Però si tu agafes una població i te l'emportes fora del seu àmbit i està envoltada de població criolla està dins d'un ghetò.

G: No era un poblat estratègic, era un reassentament. El que és evident és que hi havia elements etnocides. Per ex. la configuració de les cases, que era un alineament tipus occidental, però no era un poblat estratègic en tant que

no era una zona vigilada i no eren enmig de cap població criolla, sinó simplement estaven al seu territori ancestral, però 70 km. més avall. I sí que els ha perjudicat, però no es pot fer un paral·lelisme entre els poblats estratègics.

El que passa és que sembla que això sigui una defensa acèrrima del Sandinisme, quan el nostre grup ha mantingut sempre una postura molt crítica respecte el sandinisme, precisament perquè el seu projecte envers els indis és un projecte totalment occidental, fruit d'un seguit de llacunes ideològiques i estratègiques i d'anàlisi de la realitat índia a Amèrica, que és patrimoni no sols de la dreta -això ja és descarat- sinó també del marxisme llatinoamericà. El fet mateix que el marxisme reivindiqui Bolívar és molt

significatiu, Bolivar era el representant criollista, dels terratinents i de l'alta burgesia. I és significatiu en tant que Amèrica llatina encara no s'ha produït un veritable alliberament.

I-Perquè parles d'"Amèrica Llatina" i no d'Amèrica?

G-Si, realment és cert, Caldria parlar d'Amèrica o d'indiamèrica o d'afroamèrica,...

I-Dius dels moviments indianistes americans, hi ha algun corrent que tingui un cos ideològic ben format?

G-hi ha un projecte indi, que on s'ha elaborat més és a Bolívia i entre alguns indis de Guatemala,

I-escolta, i a tu qui et va pagar el viatge?

G-jo me'l vaig pagar,

I-te'l vas pagar tu? I com no estaves amb els de la CRIDA?, la CRIDA paga viatges,

G-no ho sé, no vull parlar d'aquestes coses,

I-és per la polla de déu, no et tallis,

G-La CRIDA està fent una tasca positiva en la solidaritat internacionalista, Això és el que s'ha de valorar, més coses no puc valorar,

I-però diuen "solidaritat amb els pobles indis de Nicaragua", i la resta què?,

G-Ja n'hi ha d'altres grups que fan solidaritat amb la resta del país i cap ha fet una campanya de solidaritat per als pobles indis, Està bé no? si hi ha un encert fonamental a la campanya de la CRIDA és precisament que es digui "solidaritat amb els pobles indis de Nicaragua".

I-i qui ha canalitzat els ajuts de la CRIDA?

I-capellans, l'abat de Montserrat i tal,

G-Jo penso que és millor de no parlar de la campanya, Pregunteu-lis a ells, als de la CRIDA, jo no sóc de la CRIDA,

I-Quina oposició hi ha?

G-és que no sé realment això. El que sí és cert és que hi ha oposició i que aquesta es manifesta. Hi ha una gran tolerància, per exemple, a nivell dels diferents cults religiosos, que és el que més es veu. Hi ha esglésies que són clarament reaccionàries i no són perseguides,

I-i l'actitud de la població?

G-La població dona suport al Front Sandinista

majoritàriament, perquè si no no es podria mantenir la moral de l'exèrcit ni el nivell de producció ni el funcionament de

la societat. Allà pràcticament no es veu policia. El poble té les armes, això està claríssim. Els Comitès de Defensa Sandinista tenen armès, I-i l'extrema esquerra?

G-evidentment hi ha molta gent que no està d'acord amb la revolució i que ho manifesta, però ho manifesta clarament. Molta gent va parlar amb nosaltres contra els sandinistes, però des d'una perspectiva totalment reaccionària, no vam tenir contactes amb l'extrema esquerra, que haurien estat molt positius,

I-Tu et consideres dins del

moviment llibertari?

G-sí

I-Sembla que sempre que hi ha una revolució es tendeix al model socialista, al nou estat, no et comporta una certa desmoralització veure que una projecció de les teves idees no es plasma enlloc?

G-és un procés molt lent. Jo penso que un del millors mestres de l'anarquisme és Malatesta. Ell dóna una interpretació més flexible, en la que no es pot pretendre l'abolició de l'estat d'un dia per a l'altre perquè és impossible. Llavors a mi no em comporta cap contradicció donar suport a certs estats,

CATALUNYA UNIFICADA I POLIVALENT

Ha prosperat força la idea del Gurr-GUISA de "senzillament diguem-li Catalunya", tots els cartells de independentisme oficial d'aquest onze fan servir el nou llenguatge amb pretensions d'administratiu, sols alguns "dissidents" com els del CTR mantenen la terminologia "superada".

A mi francament em fa el ser retrògrad, m'agrada molt més la de Països Catalans. Per molts motius, potser per massa motius

Perquè fins tot una persona pot ser un país i

així el terme Països Catalans té un sentit d'afirmació de la independència individual. Perquè fins i tot acceptant els components tradicionals de País Valencià, Balears, Pitiüses i Catalunya Nord i Sud El terme Països Catalans té un caràcter federalista, federalisme en el

CATALUNYA
IMPERIAL
I UNIVERSAL !!

que hi cap un País Empordanès, un País Menorquí o un País Aranès
Federalisme que és si més no una garantia antiestatalista.

Perquè històricament el que anomenem FPCC no ha estat mai una unitat cultural/ política/ econòmica de destins en la universalitat, sinó sovint una imposició armada del poder molt semblant a la del estat espanyol. Perquè no és el mateix una unitat cultural que una comunitat de cultures.

Perquè la senzilla idea d'un Estat Català m'es repugnant, més encara

quan aquest estat inclou unitàriament països diversos ja que sola l'apellació comuna s'amaga l'inici d'un nou centralisme estatalista com era d'esperar entre els estalinistes de barretina.

Perquè la idea dels FPCC havia calat profundament entre molta gent, i que el canvi de nom serà rebutjat per gran part d'aquesta mateixa gent, sols els influïts políticament pels interessos partidistes, en especial els principatencs acolliran de bon grat aquesta "simplificació".

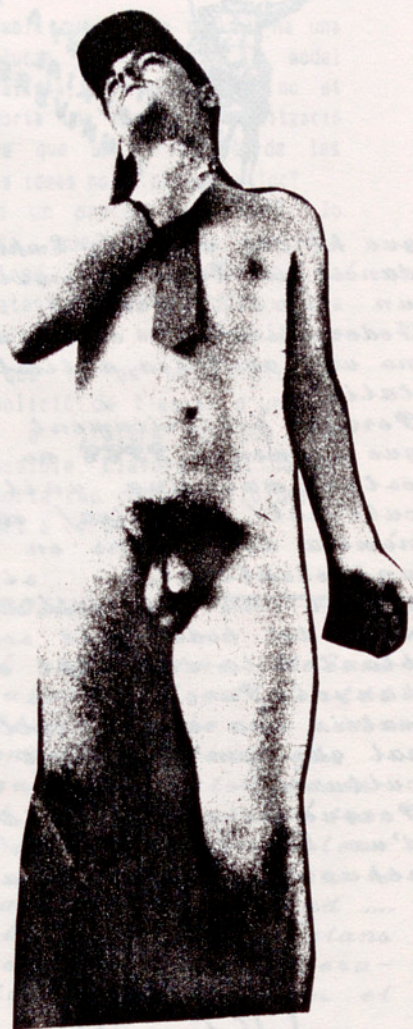
De moment el nostres fatxes, els que no compartim amb la resta de l'estat espanyol, l'Estat Català ha acollit amb entusiasme aquesta ampliació territorial amb una tonica enganxina unificadora....
Per alguna cosa sera!!

Quan es parla de sexes des d'una òptica reivindicativa es pensa sempre des del feminisme o el profeminisme. Les dones han avançat molt en la reconstrucció d'una identitat que el sistema masclista-patriarcal els hi ha negat, una identitat que integra la política, el pensament i el cos. En l'aprofundiment de la construcció d'una identitat pròpia s'esmercen gran part dels esforços del moviment feminista radical.

Menre els homes presoners del nostre propi arquetip que ens nega el cos per a cap cosa que no sigui la conquesta i execució del poder, observem la lluita feminista des de la distància amb simpatia, indiferència o cert rebuig, amb solidaritat o sense, però sense fer cap esforç en el mateix sentit que les dones (la qual cosa no implica mimetisme), sense intentar trobar una identitat masculina fora dels rols masclistes i patriarcal en què estem enquadrats, per més anarkos (i ho escrivim amb K perquè sembla que mola més i és més modern) que ens sentim.

No es tracta, evidentment, que l'opressió que patim nosaltres sigui la mateixa i igual que la de les dones. Afirmar això seria una bretolada, evidentment el paper de mascle té, dins la misèria del sistema, una infinitat d'avantatges sobre el de la dona i és també evident que qualsevol mascle gaudeix d'unes dosis de poder directe o indirecte, que cap dona té.

Malgrat la nostra situació de privilegiats/opressors en la construcció de la nostra identitat masclista perdem moltes coses, molts valors positius (la tendresa, la noagressivitat psicològica, la solidaritat,...)

valors que no són compensats pels
valors del mascle (força,
competitivitat, valor que ja es
suposa, agressivitat, guerra,
...) i amb aquests valors perdem
vivències i experiències que ens
farien més lliures, més corporals
(utilitzant el cos per al plaer i
no per al domini), més sensuals,
més afectius, etc., i que farien
més lliures a les dones, els nens
i a tot el món,

La construcció d'una identitat
masculina, no masclista, ha estat
endegada únicament pel moviment
d'alliberament gai, però resta
aturada (el MAG té d'altres
tasques reivindicatives més

urgents a fer) esperant que els
homes hetero i homosexuals ens
decidim a reconstruir-la.

No es tracta d'entonar un
meaculpa, sortir corrents a
enganxar els cartells de la
propera mani feminista o fer-se
una psicoanàlisi o terapia de
grup (encara que aquesta menja
de coco molts la necessitem),
sinó de treballar (que mal sóna
oi!!!) a convertir la
reivindicació d'una masculinitat
no masclista en una reivindicació
política cara a nosaltres
mateixos i cara al poder del qual
formem part,

NEKROLOGIQUES

LES DONES CONTINUEN FENT MOGUDES
PEL LLIURE EXERCICI DE
L'AVORTAMENT, FA POCES DIES "UN
MARIT" QUE CONTINUAMENT
APALLISAVA "LA SEVA DONA", VA
DENUNCIAR LA PER Haver AVORTAT,
LA DENUNCIA ES VA PRODUIR PERQUE
LA DONA NO VOLIA TORNAR A LA LLAR
FAMILIAR, AQUEST INDIVIDU A MES
OBLIGAVA ELS SEUS FILLS A DEMANAR
ALMOINES, LA JUSTICIA ES VA
ENROTLLAR COM SEMPRE : LA DONA VA
ANAR A PARAR A LA PRESO, L'HOMME
ES BEN LLIURE,

LA FAMILIA MATA!!!, CASI SEMPRE
ES EL PATER FAMILIA QUI ELIMINA
UNA NOSA, PERO ULTIMAMENT ELS
PATIDORS MARES I FILLS PORTEN A
TERME UNA OFENSIVA, A TORREJON,
AL BARRI DE LA BOMBA DE BARCELONA
I A UN POBLE DE CASTELLO ELS
OPRIMITS HAN PRES VENJANCA DE
SEGLES D'OPRESSIO,

UN BRIGADA DEL "EJERCITO ESPANOL"
ES EL CULPABLE DE LA BRUTAL
AGRESSIO AMB VIOLACIO CONTRA UNA
NOIA, SEMBLA SER QUE L'ESMENTAT
PAID S'HAVIA DISTINGIT JA PER
FALLISSES I VIOLACIONS A LA SEVA
ESPOSA, COM QUE LA DONA EL VA
DEIXAR BUSCABA UNA MULLER
SUSTITUTA,

DASSABTE 25 OCTUBRE ES VA FER UNA
MANI A RAMBLES SOL·LICITANT
L'ALLIBERAMENT DELS OBJECTORS
EMPRESONATS I EL RECONeixEM DE
L'ORREICCIO DE CONSCIENCIA EN
QUALSEVOL CIRCUMSTANCIA, TEMPS,
ETC... LA MANI VA SER FORÇA
MUGUETA I AMB MUGOLLON DE BASCA.
LA PENYA DEL MILI-KK S'HO ESTA
FENT DE BUTI.

Davant les enrabiades d'alguns sectors ens veiem obligats a fer una rectificació, quan deiem a l'anterior nº que el servei d'ordre de la mani de Llibia defensava a la poli estavem totalment equivocats, el que feien els suqueros, prosos, trosos era aprendre a ballar sardanes per poder aprovar l'examen d'ingrés a la CRIDA.

ELS EXÀMENS MATEN !!!

Aquest setembre hi ha hagut, que es coneguin, quatre suicidis vinculats als exàmens, un a Castelló, un a València, un a Madrid i un a Zaragoza, és possible que siguin molts més ja que famílies i autoritats tendeixen a amagar els fets. Nosaltres no discutim el dret que té tothom a posar punt i final a la seva vida. Sols lamentem que aquests suicidis siguin en realitat assassinats Assassinats d'un sistema educatiu que té com finalitat la domesticació de les persones, assassinats d'una societat competitiva de merda, assassinats d'escoles i famílies autoritàries, assassinats d'institucions assassines. Hi ha però culpables concrets: les autoritats polítiques educatives (Ministeris, Conselleries, Inspectors) que administren les nostres vides com mercaderies i les autoritats pedagògiques (Departaments Universitaris,

Peda-gogs Il·lustres, Associacions Pedagògiques...) que guarneixen amb teories la crua realitat, justificant el funcionament actual i disfressant amb noms "pomposos" (Control, observació sistemàtica, informes...) les velles eines de repressió (exàmen, vigilància, notes...). El dia 8 es va intentar fer una mogudeta a la plaça Universitat, per errors i problemes diversos no es va arribar a fer res malgrat que hi va anar bastanta gent (una dotzena i mitja més o menys...), el dilluns dia 13 es va fer una reunió a Gràcia amb la gent contactada i és possible que es comencin a fer alguns actes informatius per aglutinar gent i poder tirar quelcom endavant amb algunes possibilitats d'exit. El contacte és la gent de Contracorrent a l'Ateneu Llibertari de Gràcia. Les mogudetes segurament sobre els dies 10-11-12 ... del XI.

LLIBERTAT O OBJECTORS EMPRESONATS

